

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: J. F.**, bytem „X“, proti **žalované: Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Moskevská č. p. 15, P.O. Box 78, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti závaznému stanovisku žalované ze dne 28. 12. 2010, č. j. KHSUL 44412/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu osobně dne 3. 7. 2013 domáhala zrušení závazného stanoviska žalované Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje ze dne 28. 12. 2010, č. j. KHSUL 44412/2010, kterým jako dotčený orgán státní správy ve smyslu ust. § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti společnosti „X“, o závazné stanovisko, žalovaná vydala souhlasné závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k dokumentaci záměru „Košťany – výstavba bioelektrárny o elektrickém výkonu 3,8 MW na spalování biomasy (dřevní štěrka)“.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí – v daném případě závazného stanoviska žalované - v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu v rámci správního soudnictví vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřípustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti.

Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobou napadené souhlasné stanovisko žalované ze dne 28. 12. 2010 není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ust. § 67 správního řádu a ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a tedy spadá pod kompetenční výlučku zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., neboť se tímto stanoviskem nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobkyně.

Při učinění závěru o výluce ze soudního přezkumu souhlasného závazného stanoviska žalované ze dne 28. 12. 2010 soud vycházel ze skutečnosti, že toto stanovisko vydávala žalovaná jakožto dotčený orgán státní správy v režimu ust. § 149 správního řádu. Zda závazné stanovisko vydané ve smyslu ust. § 149 správního řádu je rozhodnutím, jímž se mění, zakládají, ruší či závazně určují práva a povinnosti žalobkyně podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo jde-li o úkon správního orgánu, který tyto definiční znaky nesplňuje a na který proto dopadá výlučka podle ust. § 70 s. ř. s. se výslovně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2434/2011 a také na www.nssoud.cz. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom v tomto rozsudku vyslovil, že „...Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“ Na tento sjednocující judikát pak navazují i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy z nedávné doby lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 As 64/2012 – 21, který je dostupný na www.nssoud.cz a který bez dalšího přejal výše citované závěry rozšířeného senátu ohledně soudního (ne)přezkumu závazných stanovisek. V daném případě soud neshledal jediný důvod, proč by právě předestřená judikatura plně nedopadala i na předmětné souhlasné závazné stanovisko žalované ze dne 28. 12. 2010 a proč by ohledně něj neměla být dána výlučka ze soudního přezkumu. Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že má možnost podrobit soudnímu přezkumu dotyčné souhlasné závazné stanovisko v rámci konečného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., a to na základě včasné podané žaloby.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů neshledává souhlasné závazné stanovisko žalované ze dne 28. 12. 2010 rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je tento správní akt s poukazem na ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen, a proto byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti němu je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Soud tudíž žalobu v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. odmítl. Pro úplnost soud poznamenává, že shodné závěry o výluce závazných stanovisek ze soudního přezkumu vyslovil v nedávné době např. v usnesení ze dne 26. 6. 2013, č. j. 15 A 57/2013 – 28.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O případném vrácení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť dosud nebyl žalobkyní uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. července 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová